

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det synes jeg var et meget interessant svar, der her blev givet. Løsningen var, at vi skulle isolere de smittefarlige.

Nu er der ikke nogen, der med sikkerhed kan sige, hvor mange smittefarlige vi har i landet. Men hvis jeg siger, at vi har et sted mellem 5.000 og 8.000 smittede, HIV-positive mennesker, tror jeg, at jeg holder mig et eller andet sted i nærheden af kendsgerningerne.

Jeg vil gerne spørge, om Fremskridtspartiet i ramme, ravende alvor mener, at vi skal isolere et sted mellem 5.000 og 8.000 mennesker i Danmark. Hvor længe skal vi isolere dem? Til de er døde, eller til hvad? Hvad skal kriteriet være for, at de skal have lov til at slippe ud igen, og hvor skal vi isolere dem henne? Det er dog en rimelig ejendommelig holdning at have.

Så siges det også fra Fremskridtspartiet, at intet er blevet begrænset. Hvis man nu ser på de tal, som vi, der har deltaget i det, fra problemet opstod engang i 1980'erne, har fulgt, ved vi – da vi havde debatten i 1987 eller deromkring – at fordoblingstiden af antallet af AIDS-tilfælde i udbrud var ca. 12 måneder. Det vil sige, at 1. januar var der dobbelt så mange syge, som der havde været 1. januar året inden. I dag er den periode kommet op på et sted mellem 22 og 23 måneder. Det kalder jeg i hvert fald en rimelig begrænsning. Vi vil gerne have den bedre; vi vil i det hele taget gerne have løst dette problem. Det ved vi at vi ikke kan, for vi kan ikke helbrede disse mennesker, vi har ingen behandlingsmuligheder. Men at sige, at der ikke er sket nogen form for begrænsning, er jo altså simpelt hen i strid med kendsgerningerne.

Formanden:

Sidste korte bemærkning i denne runde.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Fru Dorte Bennedsen ved også, at tidligere talte man kun om homoseksuelle. Det er ikke tilfældet i dag. Nu har det også spredt sig til mange kvinder; kvindeprocenten er gået kraftigt op. Jeg mener, at man også må have det perspektiv med.

Elisabeth Arnold (RV):

På Det Radikale Venstres vegne vil jeg godt først med det samme sige tak til sundhedsministeren for et meget klart og et meget præcist svar på dette lovforslag. Vi er fra vort partis side fuldstændig enige i den klare afvisning, der var af Fremskridtspartiets lovforslag.

Jeg synes, man bliver nødt til at tænke det logisk og grundigt igennem, og af pædagogiske grunde vil jeg gerne hjælpe hr. Køpke Christensen og måske også en del af Jyllands-Postens læsere med at gennemtænke konsekvensen af at gennemføre denne lovgivning.

Hvad skal formålet med det være? Jo, det står på side 2 i lovforslaget:

»Det direkte formål med registrering af personer smittet med AIDS (HIV-positive) er at få kendskab til sygdomstilfældenes antal og fordeling.«

Jamen så er der kun én vej, og det er at gennemføre regelmæssige folkeundersøgelser, fuldstændig som vi kender det fra gamle dages tuberkuloseundersøgelser. Så hjælper det ikke noget kun at få kontakt med dem, der går til lægen og får taget en blodprøve, og dem, der vil være donorer. Så er der kun én vej, og det er massive, gentagne undersøgelser med ganske korte mellemrum, f.eks. hvert 2., 3., 4. eller 5. år, af hele befolkningen.

Når man har gjort det, hvad skal man så gøre? Hvis formålet er at standse udbredelsen af sygdommen, ja, så er der kun den mulighed, som hr. Køpke Christensen var inde på før, og det er at isolere alle dem, der er smittede med sygdommen. Og så kan vi jo gentage diskussionen fra fru Dorte Bennedsens indlæg: Hvor skal disse personer isoleres henne, hvor længe skal de være isolerede, skal de være isolerede enkeltvis, skal vi inddrage en del af de danske småøer for at være sikre på, at disse personer ikke kan udbrede smitten yderligere, eller hvordan skal vi gøre?

I gamle dage, da vi havde tuberkulosen som en svøbe og folkesygdom, som i øvrigt var betydelig mere smitsom, end AIDS er, gjorde man jo det, at man behandlede de tilfælde, man fandt, og isolerede familierne på den måde, at man observerede dem, gav dem nogle leveregler og i øvrigt gav dem god vejledning i, hvordan de skulle undgå at smitte hinanden, men man isolerede ikke familierne på øde øer, selv om sygdommen faktisk var meget smitsom.